

62015CJ0269

DOMSTOLENS DOM (Tiende Afdeling)

26. oktober 2016 (*1)

»Præjudiciel forelæggelse — social sikring — forordning (EØF) nr. 1408/71 — artikel 4 — materielt anvendelsesområde — indeholdelser i lovbestemte alderspensioner og i enhver anden supplerende ydelse — artikel 13 — fastlæggelse af gældende lovgivning — bopæl i en anden medlemsstat«

I sag C-269/15,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Hof van Cassatie (kassationsdomstol, Belgien) ved afgørelse af 18. maj 2015, indgået til Domstolen den 8. juni 2015, i sagen:

Rijksdienst voor Pensioenen

mod

Willem Hoogstad,

Procesdeltager:

Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering,

har

DOMSTOLEN (Tiende Afdeling)

sammensat af dommerne A. Borg Barthet, som fungerende afdelingsformand, E. Levits og F. Biltgen (refererende dommer),

generaladvokat: E. Sharpston

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

—

den belgiske regering ved M. Jacobs og L. Van den Broeck, som befuldmægtigede, bistået af advokaten N. Bonbled og A. Percy

—

Europa-Kommissionen ved G. Wils og D. Martin, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1

Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 (EFT 1997, L 28, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1606/98 af 29. juni 1998 (EFT 1998, L 209, s. 1, herefter »forordning nr. 1408/71«).

2

Denne anmodning er indgivet som led i en tvist mellem Rijksdienst voor Pensioenen (det statslige pensionskontor, herefter »RVP«) og Willem Hoogstad vedrørende indeholdelse af bidrag i supplerende pensionsydelse, som sidstnævnte fik udbetalt i februar 2008.

Retsforskrifter

EU-retten

3

I henhold til artikel 1 i forordning nr. 1408/71:

»[...]

j)

betyder udtrykket »lovgivning« i forhold til enhver medlemsstat bestående og fremtidige love, administrative forskrifter, vedtægtsmæssige bestemmelser og alle andre gennemførelsesregler vedrørende de i artikel 4, stk. 1 og 2, nævnte sociale sikringsgrene eller sikringsordninger, eller de i artikel 4, stk. 2a, omhandlede særlige ikke-bidragspligtige ydelser

udtrykket omfatter ikke bestemmelser i bestående eller fremtidige kollektive overenskomster, selv om der af en offentlig myndighed er tillagt sådanne overenskomstbestemmelser almindelig retsvirkning eller er foretaget en udvidelse af deres gyldighedsområde, for så vidt angår bestemmelser i kollektive overenskomster:

i)

der tjener til opfyldelse af en forsikringspligt, som følger af de i det foregående underafsnit omhandlede love og administrative forskrifter, eller

ii)

hvorved der oprettes en ordning, der administreres af samme institution som den, der administrerer de ordninger, der er oprettet ved de i det foregående underafsnit omhandlede love og administrative forskrifter

kan den nævnte begrænsning dog til enhver tid ophæves ved en af den pågældende medlemsstat afgivet erklæring, hvori angives de ordninger af den omhandlede art, på hvilke denne forordning finder anvendelse; meddelelse om en sådan erklæring skal afgives og offentliggøres i overensstemmelse med artikel 97.

[...]«

4

I artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 bestemmes:

»Denne forordning finder anvendelse på enhver lovgivning om sociale sikringsgrene, der vedrører:

a)

ydelser i anledning af sygdom og moderskab

b)

ydelser ved invaliditet, herunder ydelser, der tager sigte på at bevare eller forbedre erhvervsevnen

c)

ydelser ved alderdom

d)

ydelser til efterladte

e)

ydelser i anledning af arbejdsulykker og erhvervssygdomme

f)

ydelser ved dødsfald

g)

ydelser ved arbejdsløshed

h)

familieydelser.«

5

Forordningens artikel 13 har følgende ordlyd:

»1. Med forbehold af artikel 14c og 14f er de personer, der er omfattet af denne forordning, alene undergivet lovgivningen i én medlemsstat. Spørgsmålet om, hvilken lovgivning der skal anvendes,

afgøres efter bestemmelserne i dette afsnit.

2. Med forbehold af artikel 14-17:

[...]

f)

er en person, som ophører med at være omfattet af en medlemsstats lovgivning, uden at han bliver omfattet af en anden medlemsstats lovgivning i overensstemmelse med en af reglerne i ovenstående litra eller med en af de i artikel 14 til 17 omhandlede undtagelser eller særlige regler, omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område han er bosat, i overensstemmelse med bestemmelserne i denne lovgivning alene.«

6

I forordningens artikel 33, stk. 1, bestemmes følgende:

»Den institution i en medlemsstat, som det påhviler at udbetale en pension eller rente, og som efter den lovgivning, der gælder for institutionen, skal tilbageholde bidrag, der påhviler pensionisten eller rentemodtageren til dækning af ydelser ved sygdom og moderskab, er berettiget til at foretage sådanne tilbageholdelser, beregnet i overensstemmelse med den pågældende lovgivning, i den pension eller rente, som institutionen skal udbetale, for så vidt en institution i den nævnte medlemsstat skal bære udgifterne ved de ydelser, der er udredet i medfør af artikel 27, 28, 28a, 29, 31 og 32.«

Belgisk ret

7

I artikel 191, stk. 1, nr. 7, i wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994 (lov om obligatorisk syge- og invalideforsikring, som koordineret ved lov af 14.7.1994, Belgisch Staatsblad, 27.8.1994, s. 21524, herefter »den koordinerede lov af 14. juli 1994«) bestemmes følgende i den version, der fandt anvendelse på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen:

»[En indeholdelse på 3,55% foretages] i lovbestemte alderspensioner, førtidspensioner, anciennitetspensioner, efterladtepensioner eller enhver anden tilsvarende pension samt i enhver ydelse, der skal supplere en sådan pension, selv om denne ikke er erhvervet, og som er tilkendt i medfør af bestemmelser fastsat ved lov, administrativ forskrift eller vedtægtsmæssige bestemmelser eller i medfør af bestemmelser i henhold til en arbejdskontrakt, en virksomhedsordning eller en kollektiv eller sektorbestemt overenskomst. Indeholdelsen foretages ligeledes i enhver fordel eller supplerende pensionsydelse, som er indrømmet en selvstændig erhvervsdrivende i medfør af en kollektiv forpligtelse eller et individuelt pensionstilsagn, som en virksomhed har afgivet.«

8

I artikel 3a i koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 191, eerste lid 1, 7°, van de wet betreffende de de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 (kongelig bekendtgørelse til gennemførelse af artikel 191, stk. 1, nr. 7, i lov om obligatorisk syge- og invalideforsikring, som koordineret ved lov af 14.7.1994) af 15. september 1980 (Belgisch Staatsblad, 23.9.1980, s. 10869) bestemmes følgende i den version, der fandt anvendelse på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen:

»Vurderingen af de i artikel 2, stk. 1, omhandlede beløb foretages tidligst ved udløbet af det kalenderår, hvorunder pensionerne eller de supplerende ydelser er blevet udbetalt. Vurderingen af størrelsen af de månedlige ydelser, der udbetales enkelt gang til personer, som endnu ikke er pensionerede, gælder ligeledes for de resterende år, der skal forløbe indtil den normale pensionsalder for modtagerne af disse ydelser. Det eventuelle tilbageværende beløb kan kun udbetales, efter at [RVP] har fastslået, at det samlede bruttobeløb af pensioner og supplerende ydelser fortsat er under tærsklen.«

9

I henhold til artikel 68, stk. 1, i wet houdende sociale bepalingen (lov om sociale bestemmelser) af 30. marts 1994 (Belgisch Staatsblad, 31.3.1994, s. 8866, herefter »loven af 30. marts 1994«) forstås i den version, der fandt anvendelse på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen, ved:

»[...]

c)

»supplerende ydelse« enhver ydelse, der skal tjene som supplement til en af de pensionsformer, der er omhandlet i litra a) eller b), også selv om denne endnu ikke er erhvervet, og som er tilkendt i medfør af bestemmelser fastsat ved lov, administrative forskrifter eller vedtægtsmæssige bestemmelser eller i medfør af bestemmelser i henhold til en arbejdskontrakt, en virksomhedsordning eller en kollektiv eller sektorbestemt overenskomst, uanset om ydelsen udbetales periodisk eller i form af en kapitalydelse.

Ved supplerende ydelse som omhandlet i litra c) anses ligeledes:

renter som defineret i litra a), nr. 1), der udbetales i form af en kapitalydelse;

enhver ydelse, der udbetales til en person, uanset dennes egenskab, som gennemførelse af et individuelt pensionstilsagn [...]«

10

I artikel 68, stk. 5, andet og femte afsnit, i loven af 30. marts 1994 bestemmes følgende:

»Den belgiske udbetalende institution foretager ved udbetalingen af en supplerende ydelse, der udbetales efter den 31. december 1996 i form af en kapitalydelse med et beløb på over 2478,94 EUR, ex officio en indeholdelse på 2% af denne kapitalydelses bruttobeløb.

[...]

Hvis procentsatsen af den indeholdelse, der skal foretages i medfør af stk. 2, ved den første udbetaling af det endelige beløb af en lovbestemt pension er lavere end procentsatsen af den indeholdelse, som er foretaget i kapitalydelsen, tilbagebetaler [RVP] til ydelsesmodtageren et

beløb svarende til forskellen mellem indeholdelsen i kapitalydelsen på den ene side og det beløb, som opnås ved at multiplicere denne kapitalydelse med procentsatsen af den indeholdelse, der skal foretages i henhold til stk. 2, på den anden side. Såfremt tilbagebetalingen sker mere end seks måneder efter datoen for den første betaling af det endelige beløb af en lovbestemt pension, er [RVP] pligtig at betale morarenter af det tilbagebetalte beløb i forhold til ydelsesmodtageren. Disse renter, hvis sats er 4,75% p.a., påløber fra den første dag i måneden efter udløbet af fristen på seks måneder. Lovgiver kan tilpasse morarentesatsen.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

11

Willem Hoogstad, der har nederlandsk statsborgerskab, var i perioden fra den 1. november 1996 til den 31. december 2004 ansat hos en belgisk arbejdsgiver, der oprettede to supplerende pensioner til ham. Efter at have afsluttet sin erhvervsmæssige karriere slog Willem Hoogstad sig i løbet af 2007 ned i Irland sammen med sin irske ægtefælle.

12

Da Willem Hoogstad i februar 2008 fyldte 60 år, fik han udbetalt kapitalen fra de to supplerende pensioner.

13

I Belgien blev der foretaget to indeholdelser i de pågældende kapitalydelse. Den første indeholdelse på 3,55% blev foretaget i henhold til artikel 191, stk. 1, nr. 7, i den koordinerede lov af 14. juli 1994 til fordel for statens institut for syge- og invalideforsikring, som skal fordele provenuet mellem de institutioner, der er ansvarlige for sygeforsikringsordningen. Den anden indeholdelse på 2% blev foretaget i henhold til artikel 68 i loven af 30. marts 1994 til fordel for RVP for at styrke solidariteten mellem de forskellige pensionskategorier (solidaritetsbidrag) og for på sigt at skabe selektive tilpasninger til fordel for de laveste pensioner.

14

Ved stævning af 31. december 2009 nedlagde Willem Hoogstad påstand om tilbagebetaling af de beløb, som han herved var blevet frataget, eftersom han på tidspunktet for udbetalingen af disse ydelser ikke var underlagt belgisk ret inden for social sikring.

15

Ved dom af 28. oktober 2011 pålagde arbejdsrechtbank Brussel (arbejdsretten i første instans i Bruxelles, Belgien) statens institut for syge- og invalideforsikring og RVP at tilbagebetale de indeholdte beløb. Efter ligeledes at have tabt appelsagen for arbejdshof te Brussel (appeldomstolen for arbejdsretlige sager i Bruxelles, Belgien), har RVP iværksat kassationsanke.

16

RVP har gjort gældende, at udbetalingerne af Willem Hoogstads supplerende pension i form af kapitalydelse blev foretaget i medfør af ordninger, som ikke anses for »lovgivning« som omhandlet i artikel 1, litra j), første afsnit, i forordning nr. 1408/71, og at disse ydelser således ikke er omfattet af denne forordnings materielle anvendelsesområde. Følgelig er de foretagne indeholdelser i de supplerende pensioner ikke i strid med denne forordnings artikel 13, stk. 1.

Hof van Cassatie (kassationsdomstol, Belgien) har under disse omstændigheder besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 13, stk. 1, i [forordning nr. 1408/71] fortolkes således, at den er til hinder for, at der opkræves et bidrag – såsom det bidrag, der indeholdes i henhold til artikel 191, stk. 1, nr. 7, i [den koordinerede lov af 14. juli 1994], og det solidaritetsbidrag, der indeholdes i henhold til artikel 68 i lov af 30. marts 1994 om sociale bestemmelser – af ydelser fra belgiske supplerende pensionsordninger, som ikke udgør lovgivning som omhandlet i denne forordnings artikel 1, litra j), første afsnit, såfremt disse ydelser tilkommer en modtager, der ikke bor i Belgien, og som i henhold til forordningens artikel 13, stk. 2, litra f), er omfattet af den sociale sikringsordning i den medlemsstat, på hvis område denne person er bosat?«

Om det præjudicielle spørgsmål

Formaliteten

Den belgiske regering har indledningsvis gjort gældende, at anmodningen om en præjudiciel afgørelse skal afvises, eftersom den forelæggende ret har taget udgangspunkt i en urigtig antagelse om, at indeholdelserne i ydelserne fra de supplerende belgiske pensionsordninger er endelige og ikke giver grundlag for tilbagebetaling. Eftersom de oprindeligt indeholdte beløb er blevet tilbagebetalt i deres helhed, er den ønskede fortolkning ikke længere af reel betydning for afgørelsen af tvisten i hovedsagen.

Det følger af fast retspraksis, at det udelukkende tilkommer den nationale retsinstans, for hvem en tvist er indbragt, og som har ansvaret for den retsafgørelse, som skal træffes, på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag at vurdere, såvel om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at den kan afsige dom, som relevansen af de spørgsmål, den forelægger Domstolen. Det følger heraf, at når de forelagte spørgsmål vedrører fortolkningen af en bestemmelse i EU-retten, er Domstolen derfor principielt forpligtet til at træffe afgørelse herom (jf. bl.a. dom af 15.6.2000, Seher, C-302/98, EU:C:2000:322, præmis 20, og af 25.10.2012, Folien Fischer og Fofitec, C-133/11, EU:C:2012:664, præmis 25).

Domstolen kan kun afslå at træffe afgørelse vedrørende et præjudicielt spørgsmål fra en national retsinstans, når det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af EU-retten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, når problemet er af hypotetisk karakter, eller når Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan foretage en saglig korrekt besvarelse af de stillede spørgsmål (jf. bl.a. dom af 22.6.2010, Melki og Abdeli, C-188/10 og C-189/10, EU:C:2010:363, præmis 27, og af 28.2.2012, Inter-Environnement Wallonie og Terre wallonne, C-41/11, EU:C:2012:103, præmis 35).

Dette er ikke tilfældet i den foreliggende sag, eftersom den forelæggende ret klart har angivet årsagerne til, at den forelægger det præjudicielle spørgsmål, og hvorfor en besvarelse af dette spørgsmål er nødvendig for at træffe afgørelse i den tvist, som er indbragt for den.

22

Anmodningen om præjudiciel afgørelse skal derfor antages til realitetsbehandling.

Om realiteten

23

Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 skal fortolkes således, at den er til hinder for nationale bestemmelser som de i hovedsagen omhandlede, som foreskriver opkrævning af et socialt bidrag ved udbetaling af ydelser fra supplerende pensionsordninger, når modtageren af disse supplerende pensioner ikke er bosat i denne medlemsstat og i medfør af denne forordnings artikel 13, stk. 2, litra f), er omfattet af sociallovgivningen i den medlemsstat, hvor den pågældende er bosat.

24

Med henblik på at give den forelæggende ret et hensigtsmæssigt svar skal det indledningsvis bemærkes, at ifølge artikel 1, litra j), første afsnit, i forordning nr. 1408/71 betyder udtrykket »lovgivning« i forhold til enhver medlemsstat bestående og fremtidige love, administrative forskrifter, vedtægtsmæssige bestemmelser og alle andre gennemførelsesregler vedrørende de i denne forordnings artikel 4, stk. 1 og 2, nævnte sociale sikringsgrene eller sikringsordninger.

25

I overensstemmelse med artikel 1, litra j), andet afsnit, omfatter udtrykket »lovgivning« imidlertid ikke bestemmelser i bestående eller fremtidige kollektive overenskomster, selv om der af en offentlig myndighed er tillagt sådanne overenskomstbestemmelser almindelig retsvirkning eller er foretaget en udvidelse af deres gyldighedsområde.

26

Selv om det fremgår af selve affattelsen af det præjudicielle spørgsmål, at de ydelser fra supplerende pensionsordninger, som Willem Hoogstad har været begunstiget af i hovedsagen, »ikke udgør lovgivning som omhandlet i [...] artikel 1, litra j), første afsnit, [i forordning nr. 1408/71]«, fremgår det ikke desto mindre heraf, at det bidrag, der er opkrævet fra disse supplerende pensionsordninger, kan være omfattet af denne forordnings anvendelsesområde.

27

Domstolen har nemlig allerede fastslået, at begrebet »lovgivning« er karakteriseret ved en meget vid definition, der omfatter alle typer af medlemsstaternes ved lov, administrativt eller vedtægtsmæssigt fastsatte foranstaltninger og må fortolkes således, at det omfatter samtlige nationale foranstaltninger på området (dom af 26.2.2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, præmis 32).

28

Domstolen har i denne henseende præciseret, at det afgørende kriterium med henblik på

anvendelsen af forordning nr. 1408/71 er den forbindelse, som findes mellem den pågældende bestemmelse og de love, som regulerer de sociale sikringsgrene, der er opregnet i artikel 4 i forordning nr. 1408/71, idet denne forbindelse skal være direkte og tilstrækkelig relevant (dom af 18.5.1995, Rheinhold & Mahla, C-327/92, EU:C:1995:144, præmis 23, af 15.2.2000, Kommissionen mod Frankrig, C-34/98, EU:C:2000:84, præmis 35, af 15.2.2000, Kommissionen mod Frankrig, C-169/98, EU:C:2000:85, præmis 33, og af 26.2.2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, præmis 23).

29

Den omstændighed, at et bidrag betegnes som en »skat« i den nationale lovgivning, udelukker ikke, at det kan anses for at være omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 1408/71 (dom af 26.2.2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).

30

Domstolen har endvidere fastslået, at bidrag, der ikke rammer arbejdstageres erhvervsindtægter og indkomstsurrogater, men som opkræves af indtægter af formue, kan være omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, idet det er fastslået, at provenuet fra dette bidrag anvendes direkte og specifikt til finansiering af visse sociale sikringsgrene i den pågældende medlemsstat (dom af 26.2.2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, præmis 28).

31

Den samme konklusion gælder for så vidt angår de i hovedsagen omhandlede bidrag, som rammer de supplerende pensionsordninger, eftersom provenuet fra disse bidrag anvendes direkte og specifikt til finansiering af visse sociale sikringsgrene i den pågældende medlemsstat.

32

Denne fortolkning understøttes endvidere af det formål, der forfølges med forordning nr. 1408/71, og af de principper, forordningen er baseret på.

33

Med henblik på at sikre arbejdstageres frie bevægelighed inden for Den Europæiske Union under hensyntagen til princippet ligebehandlingen af disse med hensyn til de forskellige nationale lovgivninger, er der med forordning nr. 1408/71 i dennes afsnit II indført et system af samordningsregler, som bl.a. omhandler bestemmelsen af, hvilken lovgivning eller hvilke lovgivninger der skal anvendes på de arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som under forskellige omstændigheder gør brug af deres ret til fri bevægelighed (jf. i denne retning dom af 3.4.2008, Derouin, C-103/06, EU:C:2008:185, præmis 20, af 3.3.2011, Tomaszewska, C-440/09, EU:C:2011:114, præmis 25 og 28, og af 26.2.2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, præmis 34).

34

Dette sæt udtømmende lovvalgsregler bevirker, at lovgiver i den enkelte medlemsstat ikke er beføjet til efter eget skøn at fastlægge rækkevidden af og anvendelsesbetingelserne for national lovgivning for så vidt angår de omfattede personer samt det område, inden for hvilket de nationale forskrifter finder anvendelse (dom af 10.7.1986, Luijten, 60/85, EU:C:1986:307, præmis 14, af 5.11.2014, Somova, C-103/13, EU:C:2014:2334, præmis 54, og af 26.2.2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, præmis 35).

35

I denne henseende bestemmer artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1408/71, at de personer, der er omfattet af denne forordning, alene er undergivet lovgivningen i én medlemsstat, hvilket – med forbehold for de tilfælde, der er fastsat i artikel 14c og 14f – udelukker enhver mulighed for samtidig anvendelse af flere nationale lovgivninger for en og samme periode (jf. i denne retning dom af 5.5.1977, Perenboom, 102/76, EU:C:1977:71, præmis 11, og af 26.2.2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, præmis 36).

36

Dette princip om, at kun én medlemsstats sociallovgivning finder anvendelse, har til formål at undgå de komplikationer, der kan opstå ved samtidig anvendelse af flere nationale lovgivninger, og at afskaffe den forskelsbehandling, som skyldes, at de lovgivninger, som vil kunne finde anvendelse på personer, der flytter inden for Unionen, helt eller delvis anvendes samtidigt (jf. i denne retning dom af 15.2.2000, Kommissionen mod Frankrig, C-34/98, EU:C:2000:84, præmis 46, af 15.2.2000, Kommissionen mod Frankrig, C-169/98, EU:C:2000:85, præmis 43, og af 26.2.2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, præmis 37).

37

Princippet om, at kun én lovgivning finder anvendelse, gælder dog kun for de situationer, der er omfattet af artikel 13, stk. 2, samt artikel 14-17 i forordning nr. 1408/71, som fastsætter de lovvalgsregler, der skal anvendes i de forskellige tilfælde.

38

Efter at Rådets forordning (EØF) nr. 2195/91 af 25. juni 1991 om ændring af forordning (EØF) nr. 1408/71 (EFT 1991, L 206, s. 2) indførte litra f) i artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 1408/71, gælder princippet om, at kun én medlemsstats lovgivning finder anvendelse, også for arbejdstagere, der endeligt har indstillet deres erhvervsaktiviteter.

39

Det skal i den foreliggende sag bemærkes, at Willem Hoogstad som pensionist, der er bosat i Irland, i henhold til artikel 13, stk. 2, litra f), i forordning nr. 1408/71 er omfattet af sociallovgivningen i denne medlemsstat, og således – hvad bl.a. angår udbetaling af supplerende pensionsydelse – ikke kan være omfattet af en anden medlemsstats lovbestemmelser om bidrag, der har en direkte og tilstrækkelig relevant forbindelse med den lovgivning om sociale sikringsgrene, der er opregnet i artikel 4 i forordning nr. 1408/71.

40

Denne konklusion kan ikke svækkes af artikel 33 i forordning nr. 1408/71, hvorefter en medlemsstat har ret til fra en pensions- eller rentemodtager at opkræve sygesikringsbidrag, hvis den bærer de dertil svarende ydelser.

41

Artikel 33 i forordning nr. 1408/71 skal nemlig sammenholdes med artikel 27, 28 og 28a i forordningens afsnit III, Afdeling 5, kapitel I, der finder anvendelse på pensionisters eller rentemodtageres og deres familiemedlemmers rettigheder, som vedrører enten tilfælde, hvori en person oppebærer en pension eller en rente i medfør af lovgivningen i to eller flere medlemsstater,

eller tilfælde, hvor en person oppebærer en pension i medfør af lovgivningen i én enkelt medlemsstat, men hvor der ikke er ret til ydelser i bopælslandet (jf. i denne retning dom af 15.6.2000, Sehrer, C-302/98, EU:C:2000:322, præmis 26).

42

Det kan dermed ikke af eksistensen af materielle regler om pensionisters eller rentemodtageres rettigheder, som i øvrigt ikke gælder for alderspensioner eller supplerende pensioner, der er støttet på overenskomstbestemmelser (jf. i denne retning dom af 16.1.1992, Kommissionen mod Frankrig, C-57/90, EU:C:1992:10, præmis 20), udledes, at opkrævning af sociale bidrag af sådanne supplerende pensioner er forenelig med det i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 fastsatte princip om, at kun én medlemsstats lovgivning finder anvendelse.

43

I betragtning af det ovenstående skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 skal fortolkes således, at den er til hinder for nationale bestemmelser som de i hovedsagen omhandlede, som foreskriver opkrævning af sociale bidrag, der har en direkte og tilstrækkelig relevant forbindelse med den lovgivning om sociale sikringsgrene, der er opregnet i denne forordnings artikel 4, ved udbetaling af ydelser fra supplerende pensionsordninger, når modtageren af disse supplerende pensioner ikke er bosat i denne medlemsstat og i medfør af denne forordnings artikel 13, stk. 2, litra f), er omfattet af sociallovgivningen i den medlemsstat, hvor den pågældende er bosat.

Sagens omkostninger

44

Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tiende Afdeling) for ret:

Artikel 13, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1606/98 af 29. juni 1998, skal fortolkes således, at den er til hinder for nationale bestemmelser som de i hovedsagen omhandlede, som foreskriver opkrævning af sociale bidrag, der har en direkte og tilstrækkelig relevant forbindelse med den lovgivning om sociale sikringsgrene, der er opregnet i denne forordnings artikel 4, ved udbetaling af ydelser fra supplerende pensionsordninger, når modtageren af disse supplerende pensioner ikke er bosat i denne medlemsstat og i medfør af denne forordnings artikel 13, stk. 2, litra f), er omfattet af sociallovgivningen i den medlemsstat, hvor den pågældende er bosat.

Underskrifter

(*1) – Processprog: nederlandsk.